PETER RAVENBERG

ASPEKA

LET 20

Caravana

CARAVANA

de Peter Ravenberg

CAP. I

Când soarele coborî la orizont, caravana se opri din mers şi oamenii se pregătiră să înopteze.

Vehiculele fură aşezate în careu pentru ca femeile şi copiii să se afle la adăpost.

In mijlocul lagărului, bărbaţii aprinseră un foc straşnic în apropierea căruia patru oameni se aşezară în jurul unei lăzi grele şi se distrau jucând zaruri.

— Am câştigat! strigă Slattery, plin de bucurie.

Atunci Urban Krag îl apucă de mână şi i-o strânse ca într'un cleşte.

— Ai trişat Slattery! îi spuse el, calm.

— Ia mâna de pe mine! ţipă Nat Slattery, furios şi încercă să scape din încleştarea lui Urban.

Dar Urban nu ceda.

— Deschide mâna! îi porunci el.

— Dă drumul îţi spun!..

Urban însă nu se lăsă intimidat de furia lui Slattery ci îi strânse încheetura mânei şi mai tare. In cele din urmă Slattery fu silit s'o deschidă lăsând să cadă cu sgomot, cele două zaruri ce le ţinuse ascunse în palmă.

— Vedeţi cum vedă că trişează! spuse Urban, adresându-se celorlalţi.

— Câine! îi strigă Slattery sărind în sus şi în mână îi luci lama unui cuţit.

Vru să se năpustească asupra lui Urban dar acesta i-o luă înainte.

Slattery primi o puternică lovitură peste mână şi cuţitul îi sbură cât colo, apoi se simţi ridicat pe sus de braţele vânjoase ale lui Urban şi trântit la pământ.

Nat Slattery isbuti să se ridice de jos, dar mai înainte de a se putea repezi pentru a doua oară asupra lui Urban, acesta îi dădu o puternică lovitură sub bărbie făcându-l să se clatine pe picioare. O a doua lovitură îl doborî iarăşi la pământ.

Atunci interveni Jack Morley. El ajută pe Slattery să se ridice.

— Ţi-ai făcut un duşman de moarte, Urban, îl mustră Fred Lührs.

Dar Urban nu-i răspunse. Aplecat deasupra lăzii, el examină zarurile lui Slattery.

— Sunt umplute cu plumb, constată el cu glas tare. Le voiu păstra ca amintire, declară el batjocoritor. Este o nemaipomenită îndrăzneală şi o porcărie să-ţi înşeli tovarăşii.

In timpul acesta, Slattery păru că îşi revine. Incepu să înjure ca un surugiu ceea ce la el era un semn bun. Urban observă cum Jack Morley încearcă să-l potolească.

— Ascultă Slattery! îi spuse Urban. Fi rezonabil! Această mică lecţie trebuie să-ţi ajungă. Pe viitor, dacă vrei să te distrezi trişând, joacă numai cu oamenii tăi. Acum linişteşte-te şi vezi-ţi de treabă!

— Asta ai să mi-o plăteşti, Krag! îl ameninţă Slattery, mânios. Să te fereşti din calea mea dacă nu vrei să te împuşc ca pe un câine turbat!

— Iţi mulţumesc că m'ai avertizat, îi răspunse Urban, amuzat. Eşti un caraghios. Dealtfel cunoşti legea. Vezi-ţi de treabă!

După aceste cuvinte, Urban îi întoarse spatele şi se duse la locul său. Îşi întinse o pătură pe jos, pentru noapte, apoi se pregăti să-şi aprindă luleaua.

Prietenul său Lührs, văzându-l abătut, încercă să intre în vorbă cu el.

— De câtva timp te văd foarte schimbat, Urban, începu el. Se pare că ai ceva pe suflet. Noi am fost doar colegi de şcoală şi mi te poţi destăinui. Asta o să te uşureze.

— Schimbat eu? răspunse Urban, râzând forţat. Nu văd de ce? Doar am tot ce-mi trebuie. E drept că nu sunt chiar atât de bogat ca fratele meu Thomas care are bani, vite şi cele mai frumoase perspective de viitor, dar ce importanţă are asta?

— Şi tu ai fi putut avea avere, Urban. Câte odată am impresia că eşti gelos pe fratele tău. Pe nedrept însă. Thomas a procedat faţă de tine foarte corect. Când ţi-ai manifestat dorinţa să-ţi părăseşti căminul, el te-a despăgubit cinstit aşa cum e obiceiul...

— Iar eu am plecat în lume să-mi caut norocul. Din nefericire încă nu l-am găsit. Afară de asta am fost un dobitoc. Aş fi putut să-mi cumpăr tot ce mi-ar fi trăznit prin minte dacă nu aş fi avut putima jocului care mi-a golit buzunarele. Acum trebuie să fiu mulţumit că m'ai luat cu tine.

— Nu-i adevărat, Urban! Ştii bine că a trebuit să depun multă stăruinţă pe lângă tine până să primeşti să mă însoţeşti în necunoscut. Căci tu cunoşti limba ţării şi ştii să te descurci.

— Da, dar tu mă plăteşti pentru asta, obiectă Urban plin de amărăciune.

— Nu mai vorbi prostii! Ştii bine că nu-mi plac cei trei băieţi pe cari i-a angajat Hinrich drept călăuze. Mutrele lor de şmecheri îmi sunt antipatice. De vreme însă ce ne-am pus cu toţii sub ordinele lui Hinrich, trebuie să ne supunem. El este cel mai bătrân dintre noi.

— Lührs îţi sunt recunoscător că m'ai luat cu tine... dar te rog să-mi dai pace. Lasă-mă singur. Am nevoie de linişte.

— Urban, nu-ţi vreau de cât binele. Pe mine nu mă poţi înşela. Nu-i vorba de banii pe cari i-ai pierdut. De pierderea lor de mult nu-ţi mai pasă. Altceva te chinueşte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştiu că nu poţi s'o uiţi pe Karin.

— Ascultă Fred! Dacă vrei să rămânem prieteni să nu mai repeţi niciodată ceeace ai spus acum. Karin nu mă priveşte. Ea este logodnica fratelui meu, înţelegi? E drept că am ajuns la sapă de lemn dar nu şi o lichea care să sufle cuiva fata. Karin l-a preferat pe Thomas şi eu m'am supus. Am renunţat pentru totdeauna la ea. Te rog, să nu-i mai pronunţi numele. Niciodată.

Apoi, fără să zică noapte bună, Urban trecu pe lângă căruţa lui şi dispăru în întuneric.

CAP. II

Când se crăpă de ziuă, caravana porni mai departe. Vehiculele încărcate cu obiecte casnice, alimente şi seminţe de tot felul, erau trase de boi.

In fruntea convoiului călăreau cele trei călăuze Nat Slattery, Jack Morley şi Jackson.

In urma lor, o pereche de boi trăgea căruţa lui Walt Eckerling având pe capră pe soţia şi pe cei doui băieţaşi ai acestuia.

Căruţa următoare era a lui Ben Eckerling care călătorea tot cu nevasta şi copii. Amândoui se trăgeau dintr'o familie de emigranţi din Mecklenburg stabiliţi mai de mult în Statul New-York.

Walt şi Ben erau născuţi în noua lor patrie şi

le era de mare folos noilor emigranţi pentrucă vorbeau limba ţării şi ştiau să mânuiască foarte bine armele.

Când Hinrich Brodersen le împărtăşi dorinţa lui de a emigra spre a se stabili în Arkansas, cei doui fraţi i se alăturară bucuroşi căci în Statul New-York pământul devenise foarte scump.

Cealaltă căruţă era a lui Hinrich şi în ea se afla fiica sa Karin.

A patra căruţă aparţinea lui Fred Lührs şi era condusă de un argat al acestuia, Christian.

Ultima căruţă era a lui Thomas Krag.

In urma carelor mergeau vitele considerate proprietate comună. De ele îngrijeau câţiva băeţi mai răsăriţi cari le însoţeau.

Convoiul era încheiat de Fred Lührs şi Urban Krag călări cari aveau importanta misiune de a veghea ca vitele să nu se depărteze şi să se rătăcească de grup.

Caravana era de mult timp pe drum. Trei săptămâni durase călătoria cu plutele pe Ohio până ajunseră la fortul Jefferson situat la gura fluviului Missisippi. De acolo, caravana se îndreptase spre înălţimile dela Ozak unde se găsea pământul cel mai roditor şi unde emigranţii voiau să se stabilească definitiv.

Colonelul Intosh, comandantul fortului Gibson, îl prevenise pe bătrânul Brodersen că drumul până acolo este foarte riscat. Caravana putea fi atacată fie de tâlhari, fie de triburile de indieni cari goniţi de invazia europenilor îşi mutaseră corturile în ţinuturile apusene.

Din sufletul pieilor roşii nu se ştersese încă ura împotriva cotropitorilor şi indienii se răsbunau sângeros ori de câte ori avea prilejul.

Emigranţii însă erau curagioşi şi hotărîţi să înfrunte primejdia şi nimic nu-i putu opri din drum.

Fred Lührs şi Urban Krag călăreau împreună. Zadarnic însă se străduia Fred să lege o conversaţie cu vechiul său prieten. Urban era în ziua aceea sgârcit la vorbă.

Mai înainte, Urban era cu totul alt om. Era întotdeauna vesel şi bine dispus, îşi lucra ogoarele cu plăcere şi era mândru de munca şi de casa lui.

Urban avusese pe vremuri o singură dorinţă: s'o capete de soţie pe blonda şi frumoasa Karin Brodersen. Şi Karin ţinea la el şi de câte ori îl întâlnea, roşia. Planurile lui însă nu i le împărtăşise niciodată şi nici nu-i pomenise de dragostea ce o nutrea pentru ea. Nu era obiceiul în satul lui. Urban socotise că are timp până la toamnă; avea de gând să o ceară de nevastă imediat după strângerea recoltei.

Către vară se'ntoarse şi Thomas dela oraş. Thomas era fratele lui vitreg. După moartea mamei lui Urban, tatăl său se însurase a doua oară şi Thomas se născu din această căsătorie. Thomas era altfel de cât Urban... Cei doui fraţi nu se potriveau, din cauza caracterelor lor deosebite. Când Thomas îşi exprimă dorinţa de a merge să se stabilească la oraş, Urban îi plăti o dreaptă despăgubire pentru partea lui de avere imobiliară. La întoarcerea fratelui său, Urban fu foarte bucuros căci recolta era îmbelşugată şi avea mare nevoie de braţe.

Mai înainte, cei doui fraţi se certau foarte des căci Urban se aprindea repede dar îi trecea supărarea tot atât de uşor. Dela întoarcerea lui Thomas, începură să se înţeleagă foarte bine. După ce terminа lucrul, Thomas pleca la cârciumă sau în sat la dans. Urban îşi petrecea tot timpul pe câmp cu rândunelele şi se bucura de apropierea toamnei.

Totul merse bine până ce într'o zi, Urban zărindu-o de departe pe Karin o urmări mai mult pentru că nu avea ce face şi o surprinse întâlnindu-se cu Thomas şi sărutându-se cu el. Scena aceasta îl

scoase din minți. Își blestemă zilele, îl blestemă pe frate-său și își irosi tot timpul colindând ca un zănatec și neglinjându-și lucrul. Prezența lui Thomas îi devenise nesuferită și viața în aceste condițiuni insuportabilă.

Într'o zi, hotărît să curme cu toate chinurile, se duse la Brodersen și-i ceru mâna lui Karin, dar fu respins.

Câteva zile mai târziu, Urban renunță la drepturile sale de moștenire și cu banii pe cari îi primi dela Thomas plecă. Voia să uite.

Un an întreg colindă Urban prin toată țara și de șapte ori avu ocazia să se stabilească undeva. Dar îi lipsea energia și avântul necesar spre a începe o viață nouă. Astfel se transformă cu timpul dintr'un plugar într'un vânător; deveni unul dintre acei oameni cari în schimbul unui onorariu însoțește pe emigranți în drumul lor spre noile ținuturi și îi ajută în lupta lor împotriva pieilor roșii.

Cu toate astea, nu era sărac. Mai avea doar banii pe cari îi primise dela fratele său. Fu apucat de o puternică dorință de a se îmbogăți repede și își încercă norocul la joc până ce într'o bună zi căzu la Louisville pe mâinile unor trișeuri cari îl jefuiră până la cămașe.

Nevoia îl desmetici. Află că cei patru jucători cari îl jefuiseră cu nerușinare făceau parte din banda celebrului colonel Scott și își propuse să urmărească banda, să-i descopere ascunzătoarea și să meargă să-și ceară banii înapoi.

După șase săptămâni, Urban ajunse la Jefferson și acolo întâlni caravana care mergea spre apus. Oamenii voiau să ajungă în Arkansas unde guvernul le dădea pământ în mod gratuit. Cu ajutorul emigranților statul voia să curețe țara de indieni.

Fred Lührs pe care Urban îl întâlni acolo, îi propuse să intre în serviciul lui. Urban refuză căci nu voia să se bage la stăpân. Dar o văzu pe Karin.

Intr'un an, blonda Karin se împlinise şi se făcuse şi mai frumoasă. Ochii ei albaştri, părul de culoarea aurului îl năuciră. Află că Thomas şi Karin se logodiseră şi că se vor căsători în noua lor patrie.

Urban se gândi la toate primejdiile la cari se expun oamenii aceştia şi se cutremură la gândul că şi Karin va trebui să împărtăşească poate, soarta lor.

Gândul acesta îl determină să accepte propunerea lui Fred Lührs.

La toate aceste lucruri se gândi Urban şi în ziua aceea când deodată auzi nişte strigăte de spaimă ce veneau din fruntea convoiului.

Urban puse mâna streaşină la ochi şi zări cu groază că penultimul car se răsturnase de-a curmezişul drumului, în timp ce restul din urmă al convoiului se'nghemuise peste el.

Ţipătul unei fete îi isbi auzul; era glasul lui Karin pe care Urban l-ar fi deslușit dintr'o mie. Urban dete pinteni calului şi ca fulgerul se repezi într'acolo, dar drumul era barat de vite. Cu mare greutate îşi făcu loc prin mijlocul lor şi ajunse până la carul lui Hinrich. Carului i se rupsese roata şi se răsturnase în mijlocul drumului. Boii speriaţi se sbăteau cu furie ca să scape din jug şi erau să-l strivească pe bătrânul Hinrich care fusese trântit la pământ şi prins între frânghiile carului, nu putea face nici o mişcare.

Urban le tăie în grabă şi apoi se uită să vadă unde este Karin. O zări la câţiva paşi mai încolo deasemenea la pământ. Părea leşinată şi dintr'o rană la tâmplă îi curgea sânge peste faţa plină de praf. La vederea ei, Urban păli şi alergă într'acolo, dar fu trântit jos de vitele cari veneau din urmă. Se ridică însă imediat şi ca un nebun încercă să-şi croiască numai cu pumnii, drum printre ele. Când îşi văzu calea aţinută de un taur speriat şi el de cele ce se'ntâmplă, Urban se repezi la el, îl apucă

cu mâinile de coarne şi cu toată rezistenţa disperată a animalului îi răsuci gâtul cu atâta putere în cât taurul căzu în genunchi. Urban îi dete drumul şi mai înainte ca taurul să se poată ridica pe picioare, ajunse lângă Karin, o ridică în braţe şi o duse până la căruţa răsturnată unde o aşeză la adăpostul lăzilor şi al sacilor risipiţi pe jos.

El luă în repezeală două pături şi le puse fetei dedesubt şi sub cap. Işi udă batista cu apă din bidonul său şi îi spălă rana. De mai multe ori fu ispitit să o strângă cu putere în braţe.

Când Karin deschise în sfârşit ochii privindu-l întrebătoare, Urban se ridică să plece dar Karin îl reţinu.

— Urban, ce s'a întâmplat? Cum am ajuns aici şi unde e tata?

— Fi liniştită Karin, îi răspunse el silindu-se să-şi stăpânească emoţia ce-l cuprinsese. Tatălui tău nu i s'a întâmplat nimic. Căruţa s'a răsturnat...

— Boii, Urban... mi s'a părut...

— Linişteşie-te Karin! Nu-i nici o nenorocire. S'a rupt doar o roată...

— Şi cine m'a sal...

Karin nu avu timp să-şi termine întrebarea. Ochii ei se aţintiră dincolo de umerii lui Urban care înfoarse capul şi se trezi faţă'n faţă cu fratele său Thomas pe care îl văzu încruntat şi cu pumnii strânşi.

Lui Urban îi răsări un zâmbet în colţul gurei. Ii făcu loc lui Thomas să se apropie de Karin căreia îi spuse:

— El îţi va spune totul... Nădăjduiesc că te vei vindeca repede...

Apoi, plecă. In urma lui o mai auzi pe Karin spunându-i ceva dar îşi văzu de drum. Thomas era doar, lângă ea.

Walt, Ben şi Fred îl întâmpinară. Şi Hinrich li se alătură.

— Te-ai purtat vitejeşte, Urban, îi spuse bătrânul Brodersen. Dacă nu interveneai tu, cine ştie ce se alegea de mine şi de Karin.

Bătrânul Hinrich Brodersen îi strânse mâna, cu recunoştinţă.

— Iţi mulţumesc, adăogă el.

— N'ai pentru ce, răspunse Urban, simplu. Dacă nu interveneam eu, intervenea ori care altul dintre noi.

Apoi Urban se duse să-şi mângâie calul.

Când îl văzu plecat, Thomas o întrebă pe Karin ce voise Urban dela ea şi ce au vorbit împreună?

Dar Karin nu-i răspunse imediat. Ea îl urmări cu privirea pe Urban la care ţinea şi despre care ştia că rămăsese cinstit.

Tatăl ei îi povestise despre cererea lui în căsătorie. Atunci se gândise mult la această cerere. Urban nu-i spusese niciodată că-i este dragă; când Thomas, mai tânăr şi mai abil de cât Urban o ceruse, ea consimţise uşor.

Il iubea pe Thomas, desigur, cu toate defectele lui pe cari, el ştia să şi le ascundă. O femee observă multe şi chiar când este îndrăgostită îşi dă seama de adevăratul caracter al bărbatului pe care îl iubeşte. Ştia că Thomas nu este atât de curagios ca Urban. In schimb, Thomas era mai deştept, mai îndemânatec, vorbea întocmai ca un avocat şi se pricepea să câştige simpatia oamenilor de cari avea nevoie. Viaţa de oraş îl şlefuise.

De fapt, Karin se mirase cât de repede se decise Thomas să emigreze. El nu manifestase nici un fel de părere de rău la plecare spre deosebire de Hinrich Brodersen şi Fred Lührs cari suferiseră mult la gândul că se despart poate pentru totdeauna de locul lor de naştere.

Toate acestea îi treceră prin minte şi altele încă, până auzi din nou glasul lui Thomas chestionând-o insistent.

— Cine m'a salvat, Thomas? îl întrebă ea, încet.

Thomas se'ncruntă apoi răspunse:

— Urban. Eu am sosit prea târziu, Karin. Boii mei s'au speriat şi mai înainte ca să-i pot linişti, ei ajunse până la tine...

— Nu este nevoie să te justifici, Thomas. Din contra, sunt bucuroasă că te văd teafăr. Sunt sigură că dacă ai fi putut n'ai fi ezitat o clipă să-mi sări în ajutor. Trebuie să te duci să-i mulţumeşti lui Urban, îl îndemnă ea.

— Fireşte că am să-i mulţumesc, o asigură el. Dar promite-mi că n'ai să mai vorbeşti cu Urban dacă nu voiu fi de faţă.

Karin închise ochii şi-l lăsă pe Thomas să-i bandajeze rana dela tâmplă. Mintea ei frământa sensul cuvintelor lui Thomas dar între ei nu avu loc nici o explicaţie căci apăru tatăl ei.

Bătrânul îi povesti cum îi salvase Urban, pe amândoui. Acum ştia că Urban nu ezitase să-şi rişte viaţa ca s'o salveze pe-a ei.

CAP. III

Fără nici o grabă, Urban îşi mână armăsarul prin mestecănişul care împiedeca mersul caravanei la tot pasul. Ţinta lui era să ajungă la umbra copacilor cari se zăreau la marginea pădurii din apropiere.

Soarele ardea cu putere şi praful din drum învăluia caravana, ca o perdea ţesută din fire de paianjen.

Popasul provocat de ruperea roţii, era foarte primejdios căci timpul trecea repede şi până la un nou isvor de apă mai era cale lungă. Animalele aveau nevoie de foarte multă apă şi în câmpie, această nevoie se va accentua şi mai mult.

Când se apropie bine de pădure, armăsarul Parry începu să dea semne de neliniște. La marginea pădurii era umbră și dincolo de primii copaci, aproape întuneric.

Calul se opri din mers și odată cu el, Urban ciuli urechile, ascultă atent, dar nu auzi nici un sgomot. Abia mână calul mai departe când un glonte îi șuieră pe lângă ureche.

Instinctiv, Urban puse mâna pe pușcă gata să se apere dacă va fi atacat dar fu prea târziu. O a doua împușcătură îl trânti la pământ unde rămase leșinat.

*

După două ore, oamenii reușiră să repare roata căruții lui Brodersen și s'o pună la loc.

In zăpăceala aceea, nimeni nu observă dispariția lui Urban. Toți erau grăbiți să pornească mai departe. După indicațiile lui Slattery mai aveau de mers multe ceasuri înainte de a ajunge la un isvor lângă care să poată poposi.

Când totul fu în ordine, caravana se puse din nou în mișcare.

Nat Slattery călărea iarăși în frunte. In urma lui pocneau bicele, se auzea strigătul oamenilor cari își îndemnau boii, mugetul vitelor și sgomotul roților.

Fred Lührs își căută prietenul pretutindeni dar nu-l găsi nici în fruntea nici în urma convoiului. In cele din urmă, se resemnă crezând că Urban se izolase de grup spre a rămâne singur cu gândurile lui.

Nici spre seară când ajunseră la un nou popas, Urban nu apăru printre ei. Nimeni dintre oamenii convoiului în afară de Lührs nu-i observase lipsa.

Ca deobiceiu, carele fură așezate în careu, focul fu aprins în mijlocul lui și emigranții se pregătiră de culcare.

Slattery se întinse pe o pătură aşternută pe jos şi îşi aprinse luleaua. Dela locul său vedea foarte bine locul ce şi-l alesese bătrânul Brodersen pe care îl zări stând de vorbă foarte agitat cu Lührs. Ar fi dat mult să poată auzi ce vorbesc cei doui oameni.

— Ce naiba vor fi având? îl întrebă el pe Morley care se afla alături de el.

— Cred că sunt neliniştiţi de lipsa individului acela antipatic.

— Şi?

— Poate că ne vor cere să mergem să-l căutăm acum în toiul nopţei, dar nici nu mă gândesc să mă duc.

— Ar trebui să aflăm ce plănuiesc, fu de părere Slattery şi se ridică dela locul său.

Intr'adevăr, Fred Lührs îi semnală şi bătrânului Brodersen lipsa lui Urban.

— Cum, Urban nu este printre noi? întrebă acesta mirat. Dar bine, mi se pare că l-am văzut azi în cursul zilei; ori poate că mi s'a părut?

— Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva.

— Ce putea să i se întâmple?

— De, ştiu eu? Noaptea trecută, Urban a avut un conflict cu Slattery.

— Dece?

— In urma unui schimb de cuvinte, Slattery s'a năpustit cu cuţitul asupra lui Urban dar acesta l-a lovit şi l-a trântit la pământ.

La auzul acestei explicaţii, Brodersen se arătă foarte îngrijorat.

— Am bănuit eu că se va întâmpla aşa ceva, spuse el. Urban nu ştie să se stăpânească...

— Hinrich! îl mustră Fred, eşti nedrept cu Urban. Vinovatul e Slattery şi nu Urban. Şi dacă vrei să cunoşti şi părerea mea, eu îţi spun verde, că mie Slattery şi oamenii lui nu-mi plac. Nu sunt oameni cinstiţi.